

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

22 Όκτωβρίου 2006
Κυριακή ΣΤ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 8, 27-39)

Πολλὲς φορὲς στὰ ἵερα Εὐαγγέλια περιγράφονται οἱ ἐπεμβάσεις τοῦ Χριστοῦ στοὺς δαιμονιζόμενους, ὅπως στὸ σημερινὸ δαιμονιζόμενο τῶν Γαδαρηνῶν. Ὁ Χριστὸς ἐπεμβαίνοντας, ἀπαλλάσσει τοὺς δυστυχισμένους καὶ ταλαιπωρημένους ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν δαιμόνων.

Πέραν ὅμως τῆς θεϊκῆς δυνάμεως καὶ ἔξουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα· πέραν τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ φιλανθρωπίας Του, ὑπάρχει καὶ τὸ πνευματικὸ μέρος. Ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν παρουσίαση αὐτῶν τῶν ἐπεμβάσεων τοῦ Χριστοῦ, ἐπιθυμεῖ νὰ τονίσει ὅτι ὁ μοναδικός μας ἔχθρὸς εἶναι ὁ διάβολος.

Αύτὸ βεβαίως δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνοῦμε. Νὰ μὴν ξεχνοῦμε δηλαδὴ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχουμε κάθε στιγμὴ ἀπὸ τὴν κακότητα καὶ διαστροφὴ τοῦ διαβόλου, ποὺ πάντα παραμονεύει νὰ βρεῖ τὴν κατάλληλη στιγμή.

Γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «πραγματικὰ δὲν ἔχουμε νὰ παλαίψουμε πρὸς ἀντιπάλους ὅμοιους μὲ ἐμᾶς μὲ αἷμα καὶ σάρκα σὰν τὴν δική μας. Ἀλλ᾽ ἡ πάλη καὶ ὁ πόλεμος εἶναι πρὸς τὶς ἔξουσίες, πρὸς τὰ διαβολικὰ αὐτὰ πράγματα, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορες τῶν βυθισμένων στὸ ἥθικὸ σκοτάδι, τὸ ὅποιο ἐπικρατεῖ στὸν αἰῶνα τοῦτο».

Ἐπειδὴ δὲ ἡ πάλη ἡ δική μας εἶναι ἐναντίον τῶν διαβολικῶν ἐνεργειῶν, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν σταματᾶ τὸ ἔργο της, «ινὰ μορφώσῃ κοινωνικῶς εὐπρεπεῖς καὶ πολιτικῶς χρηστοὺς τύπους ἀνθρώπων». Πάει πιὸ πέρα καὶ ζητεῖ νὰ μορφώσει τὸν Χριστὸ στὶς καρδιὲς τῶν πιστῶν· νὰ κάνει ἀγίους ἀνθρώπους, ποὺ θὰ ἔχουν τὴ δυνατότητα γιὰ τὴν πάλη μὲ τὸ κακὸ καὶ συνεπῶς νὰ διασώζουν τὴν ὑπαρξή τους.

Ἐτσι, ὅπως γίνεται ἀντιληπτό, ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχουμε δὲν εἶναι φυσικός, δηλαδὴ κάποια καταστροφή ἡ πείνα ἡ ἀρρώστια ἡ θάνατος, μήτε ὅτι συνήθως λέγεται «ἥθικός», μὰ εἶναι κίνδυνος «πνευματικός».

Καὶ ἀκόμη καλύτερα, κίνδυνος ὑπερφυσικός· κίνδυνος ποὺ προέρχεται ὅχι ἀπὸ τὴν γῆ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Τὸ λέγει ξεκάθαρα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ὑπογραμμίζει μὲ νόημα· «ἐν

τοῖς ἐπουρανίοις».

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, παλεύοντας μὲ ἔναν τέτοιο πνευματικὸ - ὑπερφυσικὸ ἔχθρο, τὸν διάβολο, δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ καταπολέμηση «διὰ μόνης τῆς ἐπιβολῆς τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ὄρθοῦ λόγου». Αὐτὰ μόνα τους δὲν φθάνουν, χαρακτηριζόμενα ἄλλωστε ὡς ἀνεπαρκῆ καὶ ἀδύναμα.

Χρειάζεται πρωτίστως ἡ Θεία Χάρη, πού «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Αὔτὴ «καθαίρει, φωτίζει καὶ ἐνισχύει» τοὺς ἀνθρώπους. Καθιστᾶ τὶς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ἄτρωτες καὶ φρούρια ἀπόρθητα. Ἔτσι αἰσθάνονται ἀσφαλεῖς καὶ ἐνδυναμώνουν τὴν πίστη τους στὸν Χριστό.

Πρέπει δὲ νὰ ποῦμε πὼς ἐτοῦτος ὁ πόλεμος τοῦ διαβόλου ἐνάντια στὸν ἀνθρωπο, εἶναι πολὺ παλιός, ὅσο καὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος. Γνωστὴ εἶναι ἡ παρακοὴ τοῦ θεϊκοῦ θελήματος καὶ ἡ παράβαση τῆς ἐντολῆς Του.

Καὶ ἀπὸ τότε ἀρχίζουν τὰ βάσανα γιὰ τὸν ἀνθρωπο, ὡς κληρονομιὰ τῆς παρακοῆς καὶ τῆς παράβασης τῆς θεϊκῆς ἐντολῆς. Ἡ τότε παρακοὴ καὶ παράβαση γέννησε στὸν ἀνθρωπο τὴν ἀρρώστια, τὴν ἔξαθλίωση, τὴν ἐγκατάλειψη, τὸν πόνο καὶ τέλος τὸν θάνατο. Μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ δεινὰ ὁ ἀνθρωπος εὐτυχῶς δὲν ἔμεινε μόνος.

Γιατὶ ἀπὸ τότε ἀκριβῶς ξεκινάει τὸ σωτήριο ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ὁ Χριστὸς ἐρχόμενος ὡς σωτήρας τοῦ ἀνθρώπου, ὑποσχέθηκε πὼς θὰ εἶναι μαζί του καὶ τελικὰ ἡ νίκη θὰ εἶναι δική του.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ ἀνθρωποι, πρὶν ἔλθει ὁ Χριστός, βρισκόντουσαν στὰ χέρια τοῦ διαβόλου, τώρα μὲ τὴν ἔλευσή Του, εἶναι στὰ δικά Του χέρια. Αὔτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει πὼς ὁ διάβολος καταργήθηκε. Ὁχι, γιατὶ δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὥρα του. Υπάρχει καὶ συνεχίζει νὰ πειράζει καὶ νὰ διαστρεβλώνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὄμως ὑπάρχει ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ, ἡ πρεσβεία τῆς Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν Ἅγιων μας, μαζὶ μὲ τὴ δική μας ἀγωνιστικότητα, ποὺ μᾶς φυλάει καὶ μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὴν κακότητα τοῦ διαβόλου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ Χριστός μᾶς ἔμαθε νὰ προσευχόμαστε καὶ νὰ ζητοῦμε τὸ «ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ», δηλαδὴ νὰ μᾶς γλυτώνει ἀπὸ τὴν κακότητα τοῦ διαβόλου.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία προβάλλοντας τὶς θαυματουργικὲς ἐπεμβάσεις τοῦ Χριστοῦ στοὺς δαιμονιζόμενος, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὄφείλουμε νὰ βρισκόμαστε πάντα ἄγρυπνοι καὶ ἐτομοπόλεμοι γιὰ τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα. Ἐπειδὴ ὁ διάβολος ποτὲ δὲν κοιμᾶται· ποτὲ δὲν ἡσυχάζει καὶ ποτὲ δὲν παρατάει τὰ ὁδυνηρὰ βέλη του.

Γιατί αύτός, ποὺ πάντα πονηρὰ πορεύεται καὶ μισεῖ τὸν ἄνθρωπο, θέλει τὸ κακό του, τὸν ἔξευτελισμό, τὴν ἀπαξίωση, τὴν χλεύη, τὴν ἀπογοήτευση, τὴν καταστροφή.

Ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἐπιθυμεῖ καὶ ἐργάζεται γιὰ τὴν σωτηρία, τὸ ὡφέλιμο, τὸ δίκαιο, τὸ ἅγιο. Τιμάει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν περιβάλλει μὲ τὴν ἀγάπη Του. Ἐπιθυμεῖ νὰ προσφέρει τὴν δική Του ζωὴν μὲ μιὰ μονάχα προϋπόθεση· νὰ τὸ θέλουμε καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι.

Τὸ νὰ ἀπορρίπτουμε δὲ αὐτὴ τὴν βασικὴ βοήθεια, ποὺ μᾶς χαρίζει ἀσφάλεια, σωτηρία, εἰρήνη καὶ τὴν χάρη του Χριστοῦ είναι τούλαχιστον μιὰ ἐπιπόλαιη καὶ ἐπικίνδυνη ἐπιλογὴ μὲ πολὺ βαρὺ κόστος.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]